

Paavo Räsänen

Muisteloita

Muisteloita

Paavo Räisänen

Olen julkaissut aiemmin BoD:in kustantamana useita kirjoja.

Kirjailija sivuni: www.kirja-lakka.com

© 2025 Paavo Räisänen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9443-2

1

Noin yhdeksänvuotiaana liityin partioon. Perustimme uuden vartion. Vartiota johti äidin puolen serkku. Nimemme oli ”Ilvekset”. Muistan vielä serkun keksimän partiohuudon: ”Ilves vaanii saalistaan, hyppää kimppuun, hei.” Serkku oli silloin noin 12. Minulle tuli vain väärinkäsitys partion säännöistä. Kun säännöissä luki, että partiolainen kunnioittaa eläimiä, käsitin, että partiolainen ei saa metsästää.

Niinpä lopetin partioharrastuksen, kun olin jo silloin kiinnostunut metsästyksestä. Vartio oli niin pieni, että kaatui.

En ollut uskovainen armeija vuosinani. Minulle ei ollut mitään konkreettista hyötyä epäuskostani, että pärjäsin armeijassa. Päinvastoin. Palveluksessa ei kuitenkaan saanut käyttää alkoholia. Olin vailla seurojen tukea, ja tanssipaikoilla armeija ei ole samalla lailla arvossa. Olin päinvastoin ryyppyreissujen tähden laiminlyönyt metsästyksen ja liikunnan juuri ratkaisevan vuoden

ennen armeijaa. Olin armeijaan mennessä nuoruusvuosieni surkeimmassa kunnossa, mutta kuntouduin nopeasti, kun pohjia aiemmalta ajalta oli.

Toiselta serkulta on pitkälti valokuvausharrastukseni. Serkku aloitti mustavalko valokuvien tekemisen minun ollessa kuudennella luokalla. Kiinnostuin. Isä kiinnostui myös heti, ja meille ostettiin mustavalko valokuvien kaikki tekovälineet. Harrastin lähinnä luontokuvausta. Yritin myös lintukuvausta, mutta se on vaativa laji, ja vaatisi kalliit objektiivit. Sekä minä, veljeni, että Isä harrastimme kuvien tekoa. Meillä oli myös isän ja meidän poikienkin metsästyskaveri, mukana kuvien teossa. Vietimme monta syksyä metsästysreissuilla.

Olen julkaissut kotisivuillani www.pelilakka.com ”Salaman Torjuntaa” tietokonepelin. Tarjosin sitä myös näyttötutkintotyöksi peliohjelmoina koulutuksessa, ja se alustavasti hyväksyttiin, mutta päätin olla suorittamatta tutkintoa. Peli ei ole oikeastaan itse ideoimani. Olin 16 ja harrastin konekieliohjelmointia, kun 12 vuotias serkkuni pyysi minua tekemään peliinsä jotain nopeuttavia konekieli alirutiineja. Aloin koodata

peliiä uudelleen konekielellä. Peli oli juuri tuo ”Salaman Torjuntaa”. Sain peliä jo aika pitkälle, kun kävi, kuten kasettitallenteille ennen usein kävi. Tallennus tuhoutui ja menetin koko koodin. Minulla ei ollut pitkästä koodista mitään muuta tallennetta. Koodaus jäi siihen. Serkku tarjosi Basic kielellä tehtyä versiota Mikro Bittiin, muttei se tullut hyväksytyksi. Olenkin ottanut lopulliseen versioon pelistä vain idean, ja olen sen pohjalta laajentanut peliä, ja tehnyt sen uudelleen.

Serkun kanssa kalareissuista on mukava muisto reissu Suurellejärvelle. Kalastimme yhtenä yönä, ja nukuimme teltassa. Sain noin kiloisen hauen, joka siihen aikaan meidän kalavesillä oli jo iso. Laitoimme sen nuotiossa serkun partio reseptillä. Olen myöhemminkin käyttänyt reseptiä, ja kertonut sen eteenpäinkin. Kala kääritään ensin voipaperiin, ja sitten paksusti sanomalehtipaperiin. Paketti kastellaan hyvin järvessä. Sitten paketti laitetaan nuotioon. Kala ei pala, vaikka paperi näyttää palavan ihan hiillokselle. Kiloinen kala kypsyy reilussa tunnissa, ja on hyvää. Mausteeksi riittää retkioloissa suolakin, mutta toki muitakin mausteita voi käyttää. Opin myös, että hiillos on sammutettava hyvin. Se voi näyttää sammuneena, mutta kytee jopa päiväkausia. Paksu puu on upotettava

veteen, jos ei ole palanut loppuun. Vielä kastelun jälkeen sen sisään voi jäädä kytemään tuli.

Enon mökillä Reisjärvi-Muurasjärven, ”Kotajärven”, Kuivajärvellä olimme usein yötä serkkujen kanssa. Muistossa on mm. joitain kertoja kovilla talvipakkasilla. Mökki ei oikeastaan silloin ollut talviasuttava. Jouduimme illalla lämmittämään mökin 45 asteeseen, että sai aamulla nukkua kovalla pakkasella neljään lämmittämättä. Nuori ikämme huomioiden valvoimme myöhään, ja pelasimme hirsipuuta, laivanupotusta, jätkänshakkia ja ”kuka hän on” kyselypeliä, jossa joku keksi henkilön, ja muut ”kyllä, ei” vastauksin yrittivät arvata hänet. Joskus väsyessä jutut menivät ihan nauruvitseiksi. Yhden yön paras vitsi oli ”seinällä on saha”, joka jostain syystä kirvoitti kunnon naurut.

Yleensä olimme aina samalla kalassa. Talvella pilkimme, ja kesällä virvelöimme. Syysreissulta serkun kanssa on muistissa tapaus, kun serkun Jämtlandin pystykorva juoksi syysjälle, ja putosi sulaan. Koira ei päässyt ylös itse jäältä, vaan ui paikallaan jään reunalla, ja yritti ”kauhoa” jäätä onnistumatta. Se oli lähellä hukkua. Serkku riisui jo vaatteitaan, että lähtee uimaan koiransa rannalle syysjäiden sekaan. Silloin löysimme tukin pätkiä rannalta. Niitä jäihin

heittelemällä saimme jään särkymään koiran edessä, ja se pääsi uimaan rantaan.

Serkku kavereineen oli kova ”Kotajärven” minkinpyytäjä, ja he saivatkin paljon saalista. Itse olin mukana yhdellä pyyntireissulla, mutta emme saaneet minkkejä.

Pyysin nuorena piisameja. Aloitin jo ala asteella ja meitä koulussa kutsuttiin piisami pojiksi. Metsästyskortin suoritin yhdeksän vuotiaana ja jo samana syksynä olin ensimmäisen kerran aseensa kanssa isän mukana metsällä. Kerran piisaminpyynti reissulla putosin jäihin. Ranta oli jo sula, ja yhdessä kohden oli rannasta noin 20 metriä sulaa järvelle päin, ja takana jäätä. Jäällä näkyi piisami. Lähdin viemään rautoja sinne. Kahlasin keskempänä olevalle jälle sellaisesta kohdasta, missä rannalla oli sulaa vain noin kaksi metriä, ja kiersin isomman sulan taakse. Silloin jää petti ollessani noin 20 metrin päässä rannasta. Onneksi refleksiini pelasivat, ja pyörähdin samantien jään päälle, tosin kainaloita myöten uponneena. Siinä ei olisi pohjannut. Kävelin varoen äkkiä rannalle. Kotia emme

lähteneet, vaikka olin hieman kastunut. Oli niin mielenkiintoinen reissu, ja minua ei pahasti palellut, kun olin päässyt nopeasti takaisin jälle, enkä ollut läpimärkä.

Minulla oli nuorena kumma päähänpinttymä. Pakolliset läksyt piti tosin lukea, mutta muuten koulussa ei saanut ”pingottaa.” Peruskoulu oli minulle englantia lukuunottamatta liian helppo, ja ruokki tuota näköalaa. Jatkoin lähes samalla linjalla lukiossa. Tulos on helppo arvata. Sain huonoimmillaan esim. biologiasta vitosen. Tentin myöhemmin sen kympiksi päästötodistukseeni. Muut saivat kärsiä asiasta.

Minusta matematiikka piti oivaltaa, eikä sitä luettu. Parin helpon matematiikan kurssin jälkeen aloinkin sillä menolla saamaan matikassa vitosta. Myöhemmin ennätys on täyden kympinkin kurssi pitkästä matematiikasta, kun luin kunnolla.

Olin tyhmyyttäni sitä mieltä, että vasta kun päästään jatko-opiskeluun, aletaan kunnolla tehdä ”töitä.” En ymmärtänyt, ettei minun ”metodeilla” koskaan jatko-opiskeluvaiheeseen edes päästä.

Kirja sisältää muisteloita elämäni varrelta lähinnä
lapsuudestani ja nuoruudestani.

